

Turus oltii nimpal mukavast yhres historian opiskelijoiren kans, mahtaks sitä kertokka kehrata

Historian opiskelijain Liiton syysseminaari Turussa 24. -26.11.2017

Historian Opiskelijoiren Liito syysseminaari järjestettis täl kertaa meil kaikil niin rakkaas Turus, mut ol lopult kumminki siit huolimat aika eriomane. Koska itse kaupunkin pilkkaamine o käytännös koko muun Suomen epäviralline kansallislaji, täsä ny jätän entisen pääkaupunkin loukkaamise ja se ihmiste kiusaamise jokaisen lukijan omal vastuul.

Tää kirjoitus o jo tekovaihees pahast myähäs ja päätoimittaja ymmärtäväisest antos allekirjoittaneel aikaa saattaa tän loppuun vast seminaarin jälke. Teksti olis pitäny kirjottaa jok sunnuntaina tai viimeistää maanantaiaamuks. Voi Kauheet, et sunkka sää Kämäräinen ol tosissas?

Turust jäi suuhun - ja nii om mone muukki sanonu - paha maku ja peril kotona päästä särk. Jot muistelua olis voitu jatkaa, piti eres täitty osa tapahtuneest unohtaa ja nukkua yän yli.

Me menimme kyl mar sit käymää Turus ja tultii kanssa pois. Tämmötis siin kävi.

PERJANTAI - Puhusit sääki suamee vaa! Em-mää ymmär tommostest mittää

Viis vaihteleva kokoist tosinistiä ahtautus täsä ny Yliopiston kirjastol liian pieneen autossen ja aloitti pitkän moottorimarssi tykö etelää ja Varsinais-Suamea. Osa saapuis Turkuseen pussil, junal, kuka milläki kulkupelil. Yhren auton saattueessamme kuski paikall rattia puristamas istus "Birgitta" jota selvästi harmitti

ainoana olosuhteiden pakost raittiina muiren humalaine nauru ja täitty paskat vitsit. Hänki halus jo oikeinki malttamattoman hassuttelemaa. Ketä hänetki tänä yänä saa? Meirän kännikusi vieres pelkääjän paikall karttaa lukis ja musiikist vastas "Donna". Se ol tosi iloine koko matkan ajan, lauloiki ain välil. Sem pare vaa. Takapenkil olim ahtautuneet vierekkäin nimpal mukavast "Justina-Pirkittä", "Kristiina" ja "Tanja".

Autos ihmettelimme kuivarten Varsinais-Suames metsä o niin kovin synkkää. Alettis melkein pelätä ku oli pimeää ja tienviit varoittis kauriist. "Tuas kuvas o muuten aika paksu kauris". Toret-tisse et tekee pahoi tuhoi jos tuallaine humahtaa ikkunast morjenstamaan ku ajetaan täyttä faartti. "Jos tul hirvi tiel niin ei saa hirastaa tai väistää, pitää ajaa viäl nopeämmin ja suaraan päin!" Lopult emme onneks nähreet hirviä tai muit olentoja ja pääsimme turvallisest peril. Birgitan silmät loisti ja tunnelma kohos ku kyl mar sit hänki vois kohta kostuttaa kurkkuaan. Parkki-halli ol vaikea löytää ja meirän piti kiertää tori muutama kerran. "Tuassako hän hullu puukotti ihmissi? Nopeast o Suameen kotoutunu ku heti täsä ny oppi vihaamaan turkkulaissi." Viimei saimme auto parkkiin ja aloimme etssi hotelli.

Tanja katos pian omil teilles tapaamaan tuttui. Turkkuseen jo aiemmin tulleet "Tuuli" ja "Paula" liittyisivä tilal joukkosen.

Sipilä ei tainnut tajuta rikkovansa itse eniten toista käskyä: Älä käytä väärin Herran sinun jumalasi nimeä. Juha kuitenkin etunenässä on puhumassa rahasta päivät pääksytysten milloin istuntosalissa, milloin iltatuutisissa.

Ja jumalan poika on SOTE. Se on niin rakas keskustalle ja sekoomukselle, että he olivat valmiit jatkamaan hallituksessa rasistien kanssa sen jälkeen, kun ne, jotka eivät osaa pitää turpaansa kiinni, oli lakaistu helvettiin. Tarkoitin siis oppositioon. SOTE kurahti komeasti perustuslakivaliokunnassa (PeV) kesäkuun lopussa. Se sisälsi huomattavan määrän kohtia, jotka olivat perustuslain vastaisia tai vähintään ongelmallisia sen suhteen. Kokoomuksen oma rakkikoira Ben Zyskowitz oli ensimmäisenä ihmettelemässä PeV:n linjaa. Benkun mielestä linja oli liian tiukka. Samoin Nato-Sasi on säksättänyt minkä ehtii. On hyvin omituista, kun kaverit puhuvat "törmäämisestä perustuslakiin". Pitäisikö tämä tulkita niin, että koko perustuslaki tuli yllärinä? "Perustus mikä!?", huudahti Kimmo Sasi, ja alkoi kirjoittaa tästä itselleen uudesta ja vieraasta asiasta väitöskirjaa.

Perusarvot muuten, joku unohti kertoa Päivi Räsäselälle, joka kritisoi mm. poliisin osallistumista Pride -kulkueeseen Helsingissä viime kesänä, että ihmisarvojen ja -oikeuksien vastustaminen ei ole ollut muotia sitten 1930- ja 40-lukujen. Noh, me kaikki tiedämme, että Päivi on saatana; eikä sillä hyvällä tavalla. Lienee kuitenkin niin, että usko ei tee ihmisestä pahaa. Mutta se, joka kieltäytyy uskonsa tähden ajattelemasta, on menetetty, ja me tiedämme mitä Päiville on käynyt.

Mutta entäpä sitten viher-vasemmisto? Joku kuitenkin ihmettelee miksi en pukahda sanaakaan heistä. Mitä helvettiä he nyt muka ovat saaneet aikaan? Touko Aalto kuuluu vain pääministeriydestä puolivälissä vaalikautta ja pyytelee anteeksi helsinkiläisten valtuutettujensa lappilaisia inesti-fantasioita. Eikä demareilla paljoa paremmin pyyhi. Ainoa mitä Antti Rinne saa nimittäin pohdimaan on se, missä hänen silmäpussinsa loppuvat ja missä posket alkavat. Tyhjäästä on paha nyhjäistä, paitsi tietysti sekoomuksen, joka nyhjäisi mystillisesti jo valmiiksi tyhjäästä (yhtä tyhjäästä kuin koulutuslupaus) opiskelijan lompakosta. Sipilähän muuten myönsi syyskuussa, että hallituksen politiikka on rokottanut eniten pienituloisia ja köyhiä. Ylellä mies totesi, että kun kasvuun nouseaan, se hyödyttää eniten hyvätuloisia työssäkäyviä. Yllättikö? Ei ainakaan pitäisi, sillä kyllähän jokaisessa kunnan yhteiskunnassa rikkaat pelastetaan ensin ja köyhät lopuksi. Jos ehditään. Talous kyllä kasvaa, muttei kaikille.

Arvoisalle lukijalle huomauttaisin, että ennen kuin loukkaannut karkeasta kielenkäytöstä, otat huomioon tekstin olevan kirjoitettu enimmäkseen punainen ja suureen nautintoon pystyvä jännevä elin poskessa. Niin, puhun tietenkin kielestä ja makuaistista, koska tiedän mitä ajattelit, senkin likainen pikku pervo!

Kaikki herjatut uutiset on noukittu eri medioista kesän ja syksyn 2017 aikana.

Rakkaudella,
Atte Arffman,

Kirjoittaja on Tosineen vallan vahtikoira, kansankomissaari ja vihainen mies. Antakkee nyt vihtahousun tähän sille kalajoo, niin on kerrankin hiltijoo..

Yhres kävelti sit ravintola Kouluun pupivisaan tapaamaa muiren kaupunkien historian opiskelijoit. Kyl mar oli hieno ravintola mut jyvaskyläläiset kui ei oikein pärjänneet kilpailus. Toisel kierroksel men vähä paremmin, mut turkkulaise kysysivä niin simmottos tyhmiä kysymykssi et ei muut osanneet ku ne. Ku ei kukaan ymmärtäny eres niiren murret.

Kisa jälkee muut törmäs Tanjaan yäl sattumalt ku se sääntäilt jostain. Se ol kävelly ympäri Turku, käynys Kakolan kulmil ja kohta se taas sit eksys jonneki ko kaikki istu yhres paaris. Sit Birgitta alko hassutel ja Tuuli joutus riitaan joensuulaiste kans nakkikioskil.

LAUANTAI – Otetas sit taas!

Donna lähti etukäteen tykö seminaarin avajaissi ja ensimmäist luento. Muut tytöt heräsivät aamuvirku kolisteluun ja ovien paukkeesse mut tarvitsivat hiukka enemmän aikaa ehostautuu. Kyl mar o hyvä et meitä erustaa joku kui o nimplalhiano. Aamukahvien lomas katseltisse Ylen Ykkösaamua. RKP:n Anna-Maja Henriksson anto erinomaise ohjenuaran lastenkasvatuksse: ”Munst lapsilt ei voi vaatia -- mitään”. Aivan kaikke mitä se sanos ei varmaan kuultu, mut nyäkyttelimme sil osal joka osus korviin. Emme mekä aikos vaatia itseltämme mitää tänäpä. Osa jäi viäl mukavast nukku maanki ku me lähimme sit myöhäs kävelemää toisel pualel jokkee.

Tanja luuli tiätty osaavansa löytää peril. Ainaki se löysi tiensä paikallisen, ei sunkka Kolkatan mut kumminki korkee vuaren pääl ja muut raukat tulivat peräs. Sem pare vaa, ko aurinko paistoi ja kyl mar sit oli kaunis ilma ja hianot maisemat. Lopun matkaa Justiina-Pirkitta kuitenkin katsos älyluurist oikean reitin et päästäissi eres joskus peril.

Paikan pääl joku vanha ukko jo lopetteli ensimmäist luento ku sankarit astelee sisään auritoriossen. Ei se tieätty silti estäny Tanjaa hihkumast kolme minuutin kuuntelu jälkee suureen ääneen: ”Kui olki hyvä luento!” ku se hakkas kässi yhteen aiemmin tulleiren, luennon

oikeast kuulleiren kans. Kui mun nysse tarttis sano, ain sama iriootti vauris.

Seuraavaks tuli sitten toine luennoitsin ja puhumaan tutkijan tunteist. Oli tutkinus jonkun masentuneen naisopettajan vanhoi päiväkirjoi ja kirjeitä. Tämmötis sit vaa. Ruakatauol käytisse Turun yliopiston ruakalas. Paula katos kesken matkan mut löytys sit onneks myähemmin. Homma oli hankas mut toine hanka hukas. Loputki tuli hotellilt viimeisel luennol. Ei he ny ihan aamukastee raikkait olles, mut kumminki elämä olles voittanut.

Kirsi Vainio-Korhonen oli tutkinut turkulaisi 1800-luvun huaria. Ja nii om mone muukki, venäläissi sotilait ku oli Turus tualloin kasarmeil mustanaan. Huanomaineiset naiset o kuulemma kiipeillees kasarmin ikkunoist jatkuval syätöl sisään. Vainio-Korhonen jatko et voi kauheet, miten seksityäläissil elämän olles ankeaa, johon Kristiina totes et juu, sitä samaa sanaa hänki käyttäis näist turkulaisist vuariikiipeilijöist. Syfilis-testejä tehtisse kuulemma aikoinaan samas talos jos julistetaan nykyään joulurauha. Sem pare vaa, hienoa et o jatkuvuut. Samas paikas jatketaan erelles julkissi avautumissi joit seuraamas o aivan liian paljon vierast väkeä.

Seminaari päätyttys osa kävi ensin syämäs väliin jäänee aamupalan pois alt ku toiset taas larppas Varest Uures Apteekis. Kohta oltisse kuitenkin kaik takaisin hotellil valmistautumas illanviettoosen. Täl kertaa kysees eivät olis sitsit vaan kaala, jol o oike pukukoori. Etukäteen ol kans sanottu et omia juamia ei sais pöyris nauttia, joten tot kai me pakattisse mukkan kaikki omat oluet joit ei ehritty jo juara. Ajateltisse et vaikka yrittävät kovast pilata hyvät sitsit kaiken maailman hienostelul, niin meil ainaki olis hauskaa.

Paula hukkus taas ku me lähettisse pussil tykö juhlia mut ol silti meitä enne peril, ihme ninja. Olihan siel koreasti pukeutuneit, mut ei tainnut kukaan ol sentään pinkviinipukua laittanut. Ei siel kukaan muutenkaan turhaan pönöttäny tai toisten juamissi kytänny. Joku ol sanonus et lauluja ei vois toivoa vaan ne määrättäissi isäntien pualest, mut kyl toiveit kuunneltisse jos tarpeeks kovaa huurettin. Ei jääny meil nisteil muutenkaan volyymist kiinni.

Samat par ukkoa huutelis ja heittelis samoi vanhoi vitsejä ku kaikis aiemmis hol-seminaareis. Näköjä kaikki ei ol niitä viäl kuulleet tai muuten meirän naamoihin ja karjumissi kyllästyneet, ku tual tuli nuari tyttö oikein kärest kiittämään ku hän el oli ollut niin hauskaa meirän lauluja kuunnelles. Tais ol joku fuks, kyl viimeistään ensi vuanna tympääntys.

Kaalahan oli lopult oikein hauska, parempi ku parit aiemmat hol-sitsit. Hiljasemmatki pääs iloisse juhlatunnelma illan aikana. Justiina-Pirkitta tyhjens naapurin tytön lautasen, Birgitta lasin. Ja taas hassuteltisse. Tanjaki pääs painimaan.

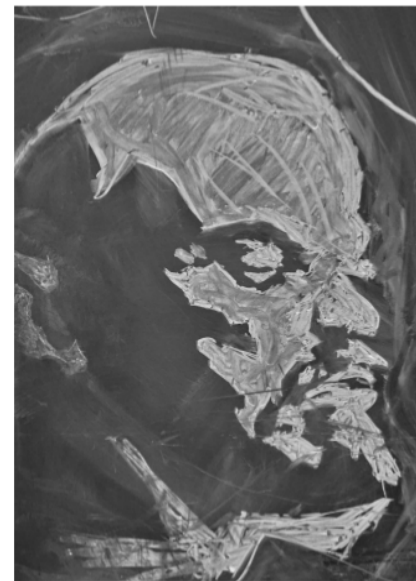
SUNNUNTAI – Viäläk sääki elät?

Eilen muu painijoukkue matkas taksikyryl suaraan takaisi hotellil jost tietyst jatkoille. Donna oli jäänyt vähän pitemmäks aikaa ja käveli Via Dolorosan yksin keskustas. Ol kuulemma ollut liukast ja ankeaa. Aamul ankeaa ol sitte vuaroostamme meil. Kristiina huakais, kummottos rankaa o vanheta kui ei enää kest eres pari päivän ryyppyputkea. Myähemmin torettisse sosiaalihuallon olles taas vastuuton, ku posket eivät näkyneet takaa päin ja yks joukost hukattisse lyhtypylvään taakse.

Käytisse korjaamas tilannet ja syätisse purkerit. En tierä olivakko vekaanissi, mut oli niis sitä kanaa. Vesi ol yhrest nimpal kallist et se ei ottanut mitään. Hänel kui ol simmottis periaatteit.

Meirän seurue suuntas siitä sitten autol. Köröteltisse pimeäs ja höröteltisse samoil erelles paskoil vitseil kui tulomatkal. Onneks näitä seminaarei ei o ku vain kahresti vuares. Nimpalhiano ol taas, mut kumminki alkaa vanhoitten pulien kyl mar sit ol rankkaa ol fiksuja ja filmaattissi vuarest toisse.

Taneli Tenhu,
joka taval hanttapuli miäs

Tosine järjesti hiljattain opiskelijoilleen pentutepariaa.

Elma tässä on 10 viikkoa vanha shetlanninlammaskoira. "Neiti on kaikkia rakastava, kaikesta innostuva ja vilkas pieni riiviö".

Hän asustelee Sopo-Kopo-vastaa-va Anna Jäntin hoivissa.

Toimitus on kovasti sitä mieltä, että tälle kaverille pitäisi varata oma sohva ToNe-huoneelta.

Leninki

Tapio Roiko-Jokela & Santeri Aikio

Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896

Suomen satavuotisen historian varrelle mahtuu monenlaisia tapahtumia, myös rikoksia. Artikkelimme tarkoituksena on tehdä katsaus Laukaan kärjäkunnassa vuonna 1896 vaikuttaneeseen savolaissyntyiseen sarjarikolliseen ja nostaa esiin ajan tuomioetiikkaa. Noudatamme klassista rankelaista "Wie es eigentlich gewesen" -lähestymistapaa. Samalla tekstissä pyritään historistis-positivismin ihanteisiin. Artikkelin perustuu Laukaan kärjäkunnan varsinaisaiain pöytäkirjoihin syyskäräjiltä 1896.(1) Käsiteltyjen rikosten monipuolisuuden ja yhteiskuntarauhaa häiritsevän luonteen vuoksi käytämme tekijästä nimitystä sarjapartisaani. Rikollisen toiminta-aika ei sijoitu Suomen itsenäisyyden ajalle, mutta vanhempi tapaus tarjoaa taustaa itsenäisyyden ajan alun myllerryksille. Vuosien 1917–1922 tapahtumat eli sisällissota ja heimosodat(2) eivät juuri ihmetytä, kun tiedetään, millaisessa tilassa maamme on ollut jo itsenäisyyden ajalta tultaessa.

Arvostetusta kansalaisesta rikollisille teille

Laukaan sarjapartisaanin tapaus osoittaa, miten nopeasti kehitys kuuliaisesta kansalaisesta yhteiskunnan pohjalle voi tapahtua. Vielä vuonna 1895 Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälä(3) toimi vankienhoitajan virassa ja oli luotettu yhteiskunnan jäsen. Tilanne muuttui, kun hän oli osallisena ihmisrääkäräyksessä ja laiminloi virkatehtäviään vuoden 1895 jouluna tarkoituksenaan edistää Keski-Suomen savolaistamista. Laiminlyönti paljastui, Ylämetsälä sai syytteen ja joutui välitömmästi jättämään tehtävänsä. Hänen elantonsa vaarantui, joten hän päätyi valmistamaan ja myymään pimeästi viinaa Laukaan kärjäkunnassa. Epäilyttäviä metsäretkiään hän ilmeisesti peitteli vaimon antaman lausunnon perusteella ottamalla matkaansa ongen. Kummastusta aiheutti vaimon mukaan se, ettei kotiintuomisina kovin usein ollut ensimmäistään kalaa.(4) Kehitys osoittaa karusti, miten riippuvainen virkamies oli työstään 1800-luvun lopulla: Mikäli ei omistanut maata, josta hankkia elantoa, oli kyettävä tekemään muuta työtä. Luottamuksensa menettäneelle virkamiehelle uusia töitä ei hevin löytynyt.

Elannon hankkiminen ilman varallisuutta on aina ollut haastavaa. Ylämetsälä ilmeisesti todella etsi ratkaisua myös kalastuksesta, sillä hänen kärjäillä käsiteltyihin rikkomuksiin lukeutui myös luvaton kalastus. Vaimon lausunnosta päätellen mies oli aina toisinaan ottanut lähtiessään mukaansa ongen lisäksi pärekopan, ja näiltä reissuilta kalansaa- oli yleensä mainittavan suuri. Huomattavaa on, että Ylämetsälän harjoittaessa viinanpolttoa hän otti mukaansa vain ongen hämätäkseen ulkopuolisia, mutta kalaa hän ei juuri tuonut mukanaan kotiin. Vaimon lausun- tojen mukaan kaloja alkoi ilmestyä suuremmissa määrin maaliskuun lopulla, jolloin hänen miehensä oletettavasti aloitti laajamittaisen salakalastuksen. Ylämetsälä ei kuitenkaan luopunut viinanpoltosta. (5)

Vaimon todistajanlausunnoista voidaankin huomata kiintoisa seikka: hänen miehensä selvästi tiesi, milloin tulisi saamaan kalaa, sillä hän otti päreko-pan mukaansa vain niillä kerroilla, kun kalaa oli myös kotiintuomisina, mikä osoittaa selvästi, kuinka järjestelmällistä Ylämetsälän toiminta oli. Hän suunnitteli etukäteen, meneekö viinapannulleen vai kalaan. Suuret kertasaaliit viittaavat myös onkeaa järempien kalastusvälineiden, kuten verkkojen tai nuotan käyttöön. Lisätienestinä Ylämetsälä päätyi myös harventamaan luvatta kruunun metsää. Puunhakkuu tosin saattaa liittyä pelkästään oman asunnon lämmittämiseen, sillä rikosnimikkeenä mainitaan pelkkä metsänhaaskuu (ilmeisesti Ylämetsälä päätyi kaatamaan polttopuukseen kruunun tukkipuita nuorten rankapuiden sijaan), mutta puun luvattomasta myynnistä rikossyytettyä ei ole. (6)

Ylämetsälä jäi juovuspäissään kylillä riekkuessaan kiinni, ja samassa yhteydessä selvisivät hänen syyllisyytensä viinan valmistukseen ja myyntiin sekä luvattomaan kalastukseen ja metsänhaaskuuseen. Seurauksena rikoksista nimismies takavarikoi häneltä välittömästi niin viinan kuin sen valmistusastiat. Saman kohtalon kokivat myös onki, kirves ja saha. Lisäksi rangaistukseksi asetettiin vielä tientekovelvollisuus. Ylämetsälä myös määrittiin olemaan läsnä saman vuoden syyskäräjillä jatkokäsittelyä varten. (7) Esivalta osoitti toiminnallaan ”eettisyytensä”, kun se ei ottanut tuomiossaan huomioon syytetyn vaikeaa taloudellista asemaa. Saamansa rangaistuksen seurauksena Ylämetsälä hylkäsi lopullisesti kaidan polun, ja aloitti toiminnan, joka tuo hänelle tutkimuksessaamme käytetyn arvonimen sarjapartisaani.

Kosto esivaltaa vastaan

Ylämetsälän saatua tuomionsa hän nykytermiä käyttäen masentui. Hän kuitenkin toipui tuomionsa aiheuttamasta mielipahasta nopeasti ja ryhtyi vastatoimiin. Ensimmäisinä rikoksina pitkässä rikosketjussa olivat takavarikon rikkominen ja tientekovelvollisuuden laiminlyönti. Ylämetsälä värväsi itselleen viisi toveria, joiden tuella hän varasti takavarikoidut viinansa ja

tarve-esineensä takaisin esivallan hoteista ja jatkoi rikollista toimintaansa: tuomiopöytäkirjoista paljastuu, että jo kaksi päivää takavarikon rikkomiseen syöllistymisen jälkeen Ylämetsälä palasi salakalastuksen pariin. Hän oli marssinut verkkoineen ja onkineen järvelle ja nostonut ”oikean Pietarin kalansaaliin”, kuten hän asian itse muotoili. Ylämetsälän toimintatapojen voi selkeästi havaita muuttuneen. Hän ei enää toiminut yksinäisenä sutenä, vaan uusien toveriensa kanssa. Hän oli jo takavarikon rikkomiseen hankkinut apuvoimia ja eräs silminnäkijä kertoi samojen toverien pitäneen vahtia Ylämetsälän ollessa kalassa. Ilmeisesti hän oli viisas-tunut jäätyään kerran kiinni. (8)

Ylämetsälän uutta yhteisöllistä toimintamallia kuvastaa myös hänen toimintansa kalastuksen jälkeen. Tuomiopöytäkirjoista voidaan löytää merkinnät, joiden mukaan hän oli toveriensa kanssa lähtenyt paistamaan kaloja. Puut kalojen loimuttamiseen miehet hankkivat Ylämetsälän johdolla yksityismetsästä, mutta vailla maanomistajan lupaa. Jälleen kerran voidaan nähdä, kuinka rikollisemme viisastui kiinnijäännistään. Hän ei koskenut kruunun puihin, joihin kajoamisesta olisi jäänyt herkästi kiinni. Loimuttamiseen tuskin kuitenkaan tarvittiin täyttä kymmentä mottia halkoja (määrä, jonka edestä metsää seurueen arvioitiin kaataneen). Tuomiopöytäkirjoihin ei ole tallentunut tarkempia kuvauksia Ylämetsälän ja hänen toveriensa toiminnasta illan kuluessa. Voitanee kuitenkin olettaa heidän syöneen kalojaan ja juoneen takavarikosta pelastamiaan viinaksia pois. Seuraava varmaksi osoitettavissa oleva merkintä Ylämetsälän toiminnasta on seuraavalta aamulta. Tuomiopöytäkirjoissa on merkintä juopumuksesta, uhkapelaamisesta sekä eläin- ja ihmisräkkäyksestä. (9)

Tapahtumien kulku on syytetyn itsensä kertomana dokumentoitu yksityiskohtaisesti ja sille on saatua useiden silminnäkijöiden vahvistus. Hän oli tovereineen juopuneina keksinyt ajaa hevosella kilpaa läheiselle sillalle, ja voittajaa oli veikkattu ahkerasti.

Seurauksena oli syyte uhkapelaamisesta – kilpa-ajojen järjestäminen ja voittajan veikkaaminen rahapanoksella koettiin moraalisesti arveluttavaksi ja siten myös rikolliseksi toiminnaksi, etenkin kun oli kirkkosunnuntai. (10)

Tuomiopöytäkirjoissa olevat räkkäysmerkin nätselit-tyvät kilpa-ajon lopputuloksella: Ylämetsälä oli hävinnyt kilpa-ajon ja syytti asiasta ”kelvotonta koniaan”, jonka hänen toverinsa olivat lainanneet. Koska hevonen ei ollut hoitanut omaa osuuttaan kilvassa, oli Ylämetsälä omien sanojensa mukaan katsonut oikeudekseen ”suitsia konia piiskalla korvallisille”. Todistajan lausuntojen mukaan hevosen vammat olivat kuitenkin huomattavasti pahemmat kuin mitä piiskalla lyöminen voisi aiheuttaa. Joka tapauksessa hevosen omistaja ei hevosen räkkäämistä hyväksynyt: hänen ja Ylämetsälän välille puhkesi ”tuntikausia kestänyt ottelu”, jonka aikana Ylämetsälä muun muassa iski toveriaan naamaan ”niin että veri lähti”. Ylämetsälä oli tappelun lopulta voittanut ja pahoinpidellyt toverinsa henkivieveriin, mitä käsiteltiin käräjillä ihmis-räkkäykseenä. (11)

Ylämetsälä jäi rikoksistaan kuitenkin kiinni nopeasti, sillä ne tapahtuivat sunnuntaina, jolloin tiellä oli runsaasti väkeä kirkkomatkalla. Syyskäräjien pöytäkirjoissa on asioiden kulku dokumentoituna, mutta jälleen esivalta antoi alustavan rangaistuksensa välittömästi: viinat takavarikoitiin samoin kuin räkkäty hevonen todisteena. Se tosin kuoli takavarikossa, minkä viranomaiset merkitsivät listoihinsa ”itse kuolleen eläimenä”. Lisäksi Ylämetsälän kalastus- ja sahatarpeet pakkohuutokaupattiin, millä haluttiin varmistaa alueen kalojen ja puiden koskemattomuus. (12)

Elantoa on pakko saada, mutta miten?

Ylämetsälä oli ajautunut vaikeaan tilanteeseen. Ratkaisuksi ongelmiainsa hän kehitti suunnitelman, jonka vain sarjapartisaani keksii: hän rikkoi takavarikkoa vielä toistamiseen! Kalastusvälineitään hän

ei enää saanut, mutta hän vei muun lukkojen takaa löytämänsä omaisuuden sekä tappeluparinsa kuolleen hevosen kotiinsa. Kuolleen hevosen hän paloitteli sopiviksi kimpaleiksi ja myi ne korkeaan hintaan hirven sisäfileenä hyväuskaisiksi arvioimilleen ostajille. Oli tietysti vain ajan kysymys, milloin ensimmäisen asiakkaista ilmoitti tulleen saaneensa petetyksi lihakaupois-sa, sillä hevonen oli ehtinyt takavarikoituna kuoltuaan jo hivenen pilaantua, mitä kuvastaa tuomiopöytäkirjojen termi ”mätäneen lihan myynti”. Ylämetsälä jou-tuikin vielä syytteeseen takavarikon rikkomisesta, itsekuolleen eläimen lihan myynnistä sekä petoksesta. (13)

Laukaan syyskäräjien 1896 viimeisenä päivänä Ylämetsälä onnistui karkaamaan esivallalta, eikä häntä sen koommin saatu kiinni ja tuomiolle. Paikallinen perimätieto kertoo, että epäonnisen hevosen pää löytyi nimismiehen sängystä pian syyskäräjien päättyttyä. Muitakin mystisiä tapahtumia liittyy sarjapartisaanin ”reviiriin” kuuluvan alueen historiaan 1800- ja 1900-lukujen taitteessa, mutta niistä ei ole luotettavaa lähdemateriaalia tuomiopöytäkirjoissa, joten emme käsittele niitä tässä. Elannon hankkiminen oli sarjapartisaanin keskeinen rikosmotiivi, mutta kuulusteluissa hän on maininnut myös tavoitteekseen järkyttää Keski-Suomen vakautta mahdollistaakseen sen liittäminen Savoan.

Artikkelissa esittelimme Keski-Suomen rikoshistoriaa Laukaan tuomiokunnan syyskäräjien 1896 pöytäkirjoihin perustuvan tapaustutkimuksen avulla. Tutkimuk-sen tuloksena voidaan todeta, että rikos voi helposti johtaa toiseen, kun sosiaaliset ongelmat kasautuvat. Uskoaksemme tutkimus on suppeasta otannastaan huolimatta melko hyvin yleistettävissä, eikä meno ole luonteeltaan merkittävästi muuttunut, mikäli oman aikamme lehdistön otsikoita on uskomisen. Artikke-limme tarkoituksena on ennen kaikkea osoittaa enna-kkoluuloisille, että arkistoaineiston parissa työskentely voi olla toisinaan hyvinkin viihdyttävää puuhaa. Lisäksi haluamme erityisesti painottaa lähdekritiikin merkitystä kaikessa tulkinnaissa – luettiinpa sitten

sitten alkuperäislähteitä tai niihin pohjautuvaa tutkimusta! Lähdekritiikin ja metodologian osalta jokainen voikin nyt pohtia, miten niiden toteuttaminen on onnistunut artikkelissamme. Vastauksen tähän kysymykseen voi tarkistaa Tosine-lehden lopusta.

(1) Jyväskylän maakunta-arkisto (JyMA), Jyväskylä: Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, Laukaan käräjäkunnan varsinaisia pöytäkirjat 1896–1896, syyskäräjät (24.11.1896–15.12.1896). Tunniste II Ca:163. Nide A1. Sijainti arkistossa M1/37-46.

(2) Heimosodat tarkoittavat Suomen eri heimojen kesken käytyjä kahnauksia vuosina 1918–1922.

(3) Nimi on tässä muutettu tutkimuseettisista syistä ja asianomaisen elossa olevien sukulaisten pyynnöstä. Tutkimuseetikasta ks. esim. Lidman, Satu & Koskivirta, Anu & Eilola, Jari (2017), *Historiantutkimuksen etiikka*. Helsinki: Gaudeamus.

(4) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 1, 21 & 152.

(5) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 152 & 153.

(6) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 152, 153, & 173.

(7) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 152, 153, 164, 173 & 213.

(8) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 18, 164 & 175.

(9) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 16, 174 & 214.

(10) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 16 & 214.

(11) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaus 214.

(12) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 165, 174, 175, & 214.

(13) JyMA, Viitasaaren tuomiokunnan arkisto, II Ca:163, syyskäräjät 1896, tapaukset 154, 155 & 165

Kuvassa yllä: sarjapartisaani piileskeli polisia metsässä. Kuva yksityiskokoelmasta.

Tarton raatihuoneentori

Wiivi Jouttijärvi

”Miten tässä näin kävi?”

Viisi vuotta, kolme maata, kolme yliopistoa

Tosine-lehden päätoimittajan kysymys on ehkä oikeutettu. Tullessani Historicalle syksyllä 2012 minulla oli selvä päämäärä: minusta tulisi historian, yhteiskuntaopin ja äidinkielen opettaja. Ajattelin ottavani ihan rauhassa ja opiskelevani ainakin kuusi vuotta. Viro ja Neuvostoliitto kiinnostivat, joten haaveilin, että voisin jossain vaiheessa käydä Virossa vaihdossa. Nyt, reilut viisi vuotta myöhemmin olen ollut vaihdossa Virossa ja Venäjällä, minulla on historian ja yhteiskuntaopin opettajan muttei äidinkielenopettajan pätevyyttä (enkä sitä enää halukaan), olen suorittanut Venäjän ja itäisen Keski-Euroopan maisterikoulun Aleksanteri-instituutissa, valmistunut maisteriksi ja teen jatko-opintoja. Ei mennyt ihan niin kuin fuksina suunnittelin. Uskon että meni paremmin.

Aloitetaanpa alusta. Ensimmäisenä vuonna kaikki meni suunnitelman mukaan. Toisena vuonna kandiseminaarissa löysin historiantutkimuksesta oman juttuni: Viron, Neuvostoliiton ja muistitietotutkimuksen.

Kolmantena syksynä aloin hahmottelemaan Viron uudelleenitsenäistymiseen liittyvän graduni aihetta ja kevääksi lähdin vaihtoon Viroom.

TARTTO

Lähtö Tarttoon oli minulle ensimmäinen hyppy tuntemattomaan: en ollut käynyt siellä koskaan aikaisemmin, saapuminen osui iltaan, eikä tutorini ollut vastannut yhteenkään viestiini. Lopulta pääsin onnellisesti perille ja ”kotona” minua odotti tšekkiläinen huonekaveri, joka keitti heti alkajaisiksi teetä. Pian kotiin tulivat myös kaksi virolaista kämppeistä. Siitä se lähti. Kaikki tuntui heti lokshtavan hyvin paikoilleen.

Tartossa ulkomaalaiset sijoitetaan uusimpiin asuntoloihin kaupungin keskustan tuntumaan. Itse asuin 10 minuutin kävelymatkan päässä silloisesta historianlaitoksesta. Asuntola oli uudehko, rauhallinen, lämmin ja kaikin puoli mukava. Asuminen on ainakin kyseessä olevassa asuntolassa järjestetty kahden kahdenhengen huoneen ”bokseihin”, jsa neljä opiskelijaa siis jakavat keittiönurkkauksen ja kylpyhuoneen. Yliopistollakin kaikki järjestyi helposti ja selkeästi, eikä vaihdon järjestelyynkään liittynyt mitään hämminkiä. Tarton yliopisto järjestää englanninkielistä opetusta ja viron kielen kursseja, mutta itse opiskelin historiaa viron kielellä paikallisten kanssa.

Ainoana haasteena tällaisessa ratkaisussa näin sen, että minulla ei ollut Viron historiasta samoja taustatietoja kuin muilla, ja muutamalla kurssilla olin alussa ihan pihalla, vaikka ymmärsin kaiken, mitä opettaja sanoi.

Vaihto-opintojen ohella keräsin haastatteluaineiston graduani varten, ja se vei huomattavasti aikaa. Siitä huolimatta ehdin puuhastella kaikenlaista ylimääräistä: lauloin kuorossa, kävin vapaaehtoisena lasten turvakodissa ja osallistuin Europe Makes School -projektiin, jossa vaihtareita lähetettiin vierailulle kouluihin ympäri Viroa. Kesällä olin vapaaehtoisena Viljandin kansainvälisillä Hansa-päivillä, jonne päädyin yksinkertaisesti huomattuani niistä ilmoituksen yliopiston kirjaston ilmoitustaululla. Otin myös kaiken irti Viron halvas- ja julkisesta liikenteestä ja reissasin kevään aikana Viroa ristiin rastiin. Vaihtoon lähteville antaisinkin sellaisen vinkin, että älä jää vain Erasmus-kuplaan, vaan etsi itsellesi harrastuksia ja tekemistä, mieti mitä paikalliset tekevät vapaa-ajallaan. Näin tulet ehkä näkemään ja kokemaan vähän tavallisempaa arkea kohdemaassasi.

PIETARI

Tarton jälkeen kävin Jyväskylässä Norssi-vuoden ja graduseminaarin sekä aloitin Aleksanteri-instituutin maisterikoulun. Tiesin kuitenkin haluvani vielä uudelleen vaihtoon. Mietin vähän Ruotsia tai toista lukukautta Virossa, mutta sitten minulle ehdotettiin, että lähtisinkin Moskovaan. En ollut koskaan käynyt Venäjällä ja venäjäksi oli todella heikkoa, joten ajatus hieman hirvitti. Olin aina sanonut, että lähdän Venäjälle vasta kun venäjäksi on sujuvaa tai mukanani on venäjääntaitoista seuraa. Varovaisesti aloin kuitenkin selvittää asiaa. Selvisi, että Jyväskylästä ei pääse Moskovaan, mutta Pietariin kylläkin, ja mikä vielä parempaa: Hela oli juuri solminut Higher School of Economics'in kanssa vaihtosopimuksen. Suomen-vuoteni aikana tein kaksi tutkimusmatkaa HSE:hen: ensin opiskelijakonferenssiin ja sitten Helan järjestämälle opintomatkalle.

Vaihdon järjestelyihin kuului vain kohtuullinen määrä paperisotaa ja stressaantuneita puheluita. Lopulta löysin itseni seisomasta vesisateessa Pietarin Suomen-rautatieasemalla.

Odotin tutoriani 40 minuuttia, minkä jälkeen päätin etsiytyä asuntolaan omatoimisesti. En ollut aina ihan kartalla, mutta lopulta löysin perille. Asuntolassa oli käynnissä uusien asukkaiden rekisteröinti ja minulle kävi hyvin nopeasti ilmi, ettei henkilökunta puhunut englantia. Onneksi tilanteeseen oli ilmeisesti varauduttu, ja jostain ilmestyi venäläinen opiskelija, joka ystävällisesti tulkki ja auttoi selvittämään kiireellisimmät käytännön kysymykset. Muutenkin mainittakoon, että apua sai aina, kun sitä vain pyysi. Yliopiston ulkopuolellakin näin ja koin itsekin sellaistaystävällisyyttä ja hyvyttä, jota Suomessa ei esiinny.

HSE:n asuntola on todennäköisesti Pietarin paras ja vuokra vain noin 10 euroa/kk: kaikki on uutta, värikästä ja toimivaa. Asuntolassa asutaan 16 hengen kerroksissa: keittiö on yhteinen ja huoneet on jaettu 2-3 huoneen ”soluihin”, joissa on oma eteinen, vessa ja suihku. Jokaisessa huoneessa asuu 2-4 ihmistä. Asuntolan parhaisiin puoliin kuului mielestäni ehdottomasti sen monikulttuurisuus: meidän kerroksessamme asui minun lisäksi ainakin, saksalainen, brittiläinen kurdi, kirgisejä, uzbekki, ghanalainen, valkovenäläisiä, moldovalaisia ja venäläisiä. Tämä sekoitus tarjosi mielenkiintoisia keskusteluja ja toi jotenkin konkreettisesti todelliseksi sellaiset maat ja paikat, joista tavallisesti ei kuule mitään. Syksyn aikana maailmani avartui tämän ansiosta huomattavasti. Yliopisto on hajasoijotettu ympäri kaupunkia ja siirtymiin kampusten välillä saa varata tunnin. Itse opiskelin englanninkielisessä maisteriohjelmassa Usable pasts ja voin sanoa, että historian laitos toimii erittäin hyvin. Lisäksi minulla oli yksi valtio-opin kurssi ja kielikurssi. HSE on vahvasti kansainvälisesti suuntautunut ja joustaa ulkomaalaisten esittäessä esim. toiveen päästä jouluksi kotiin.

Pietarin Verikirkko

Itse koin hypyn Jyväskylästä Pietarin laitakau-
pungille isona ympäristönmuutoksena ja jatkuva
venäjänkielinen puhe ympärillä väsytti ja ärsytti, kos-
ka en ymmärtänyt sitä kunnolla, eikä sitä voinut paeta
minnekään: venäjä oli nimittäin myös kerroksemme
lingua franca, eivätkä kaikki edes oikein puhuneet
englantia. Tilannetta vielä pahensi omatoimisuuden
tunteen menettäminen heikon kielitaidon takia.
Hyvin pian sain tarpeekseni, uskaltauduin puhumaan
itse ja huomasin, että venäjääni ymmärretään. Samal-
la kielitaitoni alkoi muutenkin kehittyä ja aloin ym-
märtää yhä enemmän muiden puhetta. Pian venäjistä
tuli minulle kotoinen kieli, jossa mieli lepää. Vähitel-
len tajusin myös asuntolan ympäristössä liikkuvien
kulkukoirajengien olevan ihan leppoisia ja vaaratto-
mia, ja löysin ruokakaupan, josta sai hyvää ruokaa.
Sopeutuminen vei kuitenkin oman aikansa, ja koin
sopeutuneeni vasta marraskuun puolivälissä: pääsin
silloin käymään Suomessa (et usko millainen operaatio se oli...) ja Pietariin palatessani
mieleni oli rauhallinen ja tunsin tulevani toiseenkotiin.

Toisaalta sopeutumistani ehkä auttoi myös se,
että Pietarissa Suomi tulee suomalaisen luo, ja pa-
himmassa kulttuurishokissa sain henkistä tukea

suomalaisuuden saarekkeista: Suomi-instituutin
kirjastossa kävin lukemassa Hesaria, lainaamassa
suomenkielisiä kirjoja ja juttelemassa suomalaisen
harjoittelijan kanssa, ja Stockmannin ruokaosastol-
ta sain Fazerin karjalanpiirakoita ja Pandan suklaata
suomenkielisissä kääreissä. Ennen joulua kävin kak-
sikielisissä kauneimmissa joululauluissa melkein
suomenkielisessä Marian kirkossa. Selviytymiskei-
noni oli, että rakensin itselleni väliaikaisen Pietar-
in-suomalaisen identiteetin ja tein suomalaisuudestani
voimavaran. Kaikkien kohdalla sopeutuminen ei kuiten-
kaan onnistunut, ja valitusta jatkui joillakin jouluun asti.
Kaikesta huolimatta Pietarin-vaihto oli Viron ohella
yksi kohokohtia opiskeluajanani, enkä vaihtaisi sitä
kokemusta pois mistään hinnasta. Pietariin lähtöä
miettiville neuvoni on: älä vertaa mitään Suomeen tai
kauhistele sitä, miten asiat ovat. Teet siinä vain hallaa
itsellesi. Helpommalla pääset, jos otat Pietarissa odot-
tavan todellisuuden vastaan sellaisena kuin se on. Sinä
selviät!

Pietarista palattuani kulttuurishokki iski heti ensim-
mäisellä käynnillä Lozzilla: jähmetyin järkytyksestä
nähdessäni huppareihin pukeutuneita, reput olalla
rennosti kulkevia ihmisiä. Ja kun olet ollut viimeiset

puoli vuotta koulusi ainoa suomalainen, on aika villiä tajuta, että ihmiset ympärilläsi puhuvat suomea...

JYVÄSKYLÄSSÄ JÄLLEEN

Otsikossa mainittu kolmas yliopisto on tietenkin armas kotiyliopistomme, jossa minulla on ollut ilo opiskella silloin, kun en ole ollut vaihdossa. Viimeisimmästä paluushokista toivuttuani olin kolmisen kuukautta Hela-harjoittelijana. Mainittakoon, että kokemus oli erittäin positiivinen ja suosittelen sitä muillekin. Harjoittelun jälkeen viimeistelin graduuni ja kesällä viimeiset opintoni. Samalla aloin valmistella hakemista jatko-opintoihin.

Jatko-opintoihin hakemisen prosessi oli kokemuseni mukaan yksinkertainen: asiasta pitää keskustella oppiaineensa pääedustajan kanssa, tehdä jatko-opintosuunnitelma ja kirjoittaa tutkimussuunnitelma. Ainoana ongelmana voivat tulla aikataululliset kysymykset.

Tiedekunnan opintokansliassa vaihto-opintojeni kirjaaminen vei puoli vuotta ja meni aivan viime hetkille, joten varsinkin vaihdossa olleiden kannattaa huomioida tämä seikka. Toisaalta niin kanslia kuin Helakin suhtautuvat ymmärtäväisesti paniikissa oleviin opiskelijoihin ja asioissa on aina joustovaraa. Syksyn haun tulokset tulivat lokakuussa ja opinnot pääsi aloittamaan heti. Tähän mennessä se on kohdallani tarkoittanut tutkimussuunnitelmien kirjoittamista, rahoitushakemusten tekemistä sekä muutamaa intensiivikurssia.

Tällainen oli siis minun tarinani. Tähän asti. Olen tehnyt asioita, joita en olisi uskonut tekeväni ja tavannut ihmisiä, jollaisia en olisi edes kuvitellut tapaavani. Neuvoni on: tartu tilaisuuksiin, kun sellaisia tuleevastaan, uskallamuuttasuunnitelmiasi ja tarkista aika-ajoin, haluatko muuttaa tavoitteitasi.

Ohessa pieni kertomus Tosineen kesällä valmistuneen esoteriaan, okkultismiin, kommunismiin, fascisiin sekä poliittiseen historiaan perehtyneen "noitatohtorin" ja sumuntaitraditionalistin seikkailuista armeijan harmaissa. Gonzo-journalistinen reportaasi ei edusta virallista puolustusvoimien kantaa, eikä ole välttämättä kaikin puolin aivan sataprosenttista totta. En myöskään edusta mitään poliittista kantaa, omista tekijänoikeuksista tarinaa väärittäviin musikaalisiin teoksiin, romanttisia, kaupallisia tai seksuaalisia suhteita, tai myötätuntoja tai antipati-oita tarinassa esiintyviä hahmoja, niin todellisia kuin kuvitteellisiakaan kohtaan.

Severi Pihlainen:

Pelkoa ja inhoa Santahaminassa

Säpsähdän hereille linja-auton takaosaston penkillä. Nukahdin taas muutamaksi minuutiksi. Vanha keho, näin kuuden ryyp- KÖH yliopistovuoden jälkeen, ei enää jaksa joka aamu lähteä käyntiin mielen mukana kello 5 aamulla. Ulkona ikkunoiden läpi näkyy vain pimeää, jota sävyttävät välillä pimeyden keskeltä vesisateesta loistavat likaisen oranssit katuvalot, jotka kulottavat pimeyteen teollisen kylmää ja kliinistä lämpöään. Näiden seurana paistaa sieltä täältä talojen pihloista kirkkaanvalkoisia tai sinertäviä LED lamppeja. Bussissa on melko hiljaista, kukaan ei puhu mitään. Vain dieselin katku ja räjähtävä moottori ja raskaan moottorin voimasta resonovat rungon muoviosat pitävät ääntä. Niin ja radiosta soi myös taustalla yhtä räjähtävistä kaiuttimista kaiken kruunaava äänierotus. A Flock Of Seagulls "I Ran", vuodelta 1982.

*"And I ran, I ran so far away.
I just ran. I ran I ran all night and day.
I couldn't get away."*

Tajusin taas olevani kaukana Jyväskylästä. Ja olevani jumissa täällä jossakin vielä jonkin aikaa. Eikä pakomat-kallekaan ollut lähdeytty tyttöbakteereita karkuun, kuin Mike Score aamun biisissä lauloi. Joko ovista ja ikkunoista kadunmiehenkin arkeen tunkeva sosiaalinen oikeudenmukaisuus joka ennen yhteiskuntamme täydellistä romahtamista pimeyteen kyseenalaistaa oikeuteni olla olemassa, harrastamani lievä autismi, se seikka että olen uskottoman ruma ruumiillisesti poikkeava ali-ihminen, taikka sitten lapsuudessa yliopistosairaalan osastolla saadut rankat lääkekuurit ovat pitäneet huolen siitä, että infektiota ei ole päässyt syntymään. Matkaan olin sen sijaan lähtenyt suurinta osaa suomalaisista miehistä koskevaa kansalaisvelvoitetta suorittamaan. Ja olin myös luvannut Kämäräisen Heikille kirjoittaa jotain hetkistäni armeijan harmaissa. Joten täältä pesee.

Samalla kun pohdiskelin tätä pienen ihmisen asemaa yhteiskuntana tunnetun massiivisen järjestelmän rattaissa, linja-auto jatkoi matkaansa eteenpäin. Aamu oli sen verran varhainen, että matkustajia ei autoon noussut vielä kovinkaan monta, mutta pikku hiljaa, matkan edetessä kohti Herttoniemeä, sisään astui myös siviiliasuisia ihmisiä. Kerrostalot ja bussipysäkit tulivat esille Helsingin merenrannan sateen ja sumun sekaisesta aamusta kilpaa väsyneen aamuauringon kanssa, kuin unessa. Mutta koko tilanne oli totisinta totta. Ollut sitä samaa, elävää elämää, jo pian 90 aamua. Ja lukuisia tulevia aamuja olisi vielä edessäni. Valtava kasa, kuten monet sitä luonnehtivat, pieneni yksi palikka kerrallaan. Ja lähestulkoon joka aamu, sain istua tässä samassa bussivuorossa, matkalla töihin kohti Kruununkäytävää.

Linja 86, tuo Santahaminan saaren elämänlinja, kulkee haastattelemieni paikallisten mukaan hyvin huonosti.

"Joo ei hyvää päivää tämän bussilinjan kanssa. Tää on ihan surkea."
-Kanssapaikaluksessa oleva helsinkiläinen varusmies.

"...bussit kulkee siis ihan niinku vitun huonosti yhtään mihinkään, vittu. Stadin paskin bussilinja teillä intin monneilla. Hajottais kyl muakin. Kyl sillan kun mun ukko oli siellä vuonna nollakuus..."

Tätä paikallisen kadunnaisen raporttia väritti aina litteroinnissa suurin piirtein pisteen kohdalle osunut tauko, jolloin vedettiin tupakasta sauhut. Tai ainakin toivon, että se oli tupakkaa. Itseäni tämän ikäistään vanhemman näköisen 30-vuotiaan täty-ihmisen, sanotaanko häntä nyt vaikka "Hertsikan Hannaksi", kertomus huvitti.

Omien havaintojeni mukaan kun bussilinja 86 kulki paremmin kuin 18K tai 18 Kortepohjasta yliopistolle Jyväskylässä. Miten hyviä ovat sitten parhaat bussilinjat tässä kaupungissa, jos huonoin on jopa parempi, kuin aikaisempi paras vaihtoehto?

Voidaan suoralta kädeltä sanoa, että Suomen puolustusvoimat on mielenkiintoinen paikka käydä kääntymässä, suorittamassa asepalvelusta, näin vanhemmalla iällä. Suurin osa varusmiesjohtajista on melkein 10 vuotta itseäni nuorempia. Tämä aiheuttaa tietenkin mielenkiintoisia tilanteita kerta toisensa jälkeen. Jännite on molemminpuolinen, kun esimerkiksi sotilaskäskyä annetaan, ja sitä parhaani mukaan noudatan. Alikersantti meinaa revetä nauramaan, kun teittitelee minua ja kertoo vakavana jostain yksikön säännöistä. Naisalikersantin posket punastuvat ja hymynkare hiipii kasvoille, kun hän huomauttaa, että parta pitäisi nyt ajaa, tuollainen Miami Vicesäntti on kovin epäsoveliallinen, ja totean rouva alikersantille, että se on ajettu tänään jo kaksi kertaa aiemmin.

Joskus myös niinä hetkinä P-kaudella, kun 19-vuotiaat palvelustoverini hajosivat, taivaalta satoi arviolta 9000 kuutiolitraa vettä sekunnissa, takaraivossani alkaa jyskyttää loppumattomalla lupilla vanha lastenlaulu ”Piipali Paupali.” Tuossa hetkessä tulleet hallitsemattomat naurahelkokuhtaukset varmasti saivat aikaan hämmennystä. Ehkä siitä tulee myös jonkinlaisen merkinnän verran lisäinformaatiota valtion minusta keräämiin tietoihin. Pakkohan sitä nyt on jotenkin päästään sekaisin olla, jos vielä tässä iässä lähtee asepalvelukseen, eikä hae esimerkiksi sivariin. Kaikista hulluintahan on tämä, että muutosta täysvapautuksesta palveluskelpoiseksi hain vielä vapaaehtoisesti, omasta tahdostani.

Päätymiseni Santahaminaan oli myös mielenkiintoisten sattumusten summa. Alun perin palvelukseni alkoi Tikkakoskella Ilmasotakoulun huomassa. Tämä oli kaukaa viisas vaihtoehto, sillä jollain kansallismytologisen esoterian ihmeen avulla, kasarmit eivät olleet valtamedian uutisten mukaisia homepommeja, vain aivan vastikään remontoituja. Ehkä Mestari itse oli vain minulle suosiollinen, kuin komentaja Kristian Arjelle, Kai Michael Aallolle tai saatanaan kirkon ylipapille Anton LaVeylle konsanaan. Koska perinteinen rinse-and-repeat tyylinen teltankasaaminen neljätoista kertaa putkeen aamuyöllä, lakkasuussa yöminen tai huonon näkökykyni takia lentäjän ura eivät olleet mahdollisia, niin päätin hakeutua erityistehtäviin. Erityisiä tehtäviä erityisille miehille, tai jotain sinne päin.

Minulla ei ole esittää virallisia asiakirjoja, mutta vankka veikkaukseni on opiskelutoverieni elämäntarinoiden perusteella, että kovin monta historian laitokselta maisterin papereiden kanssa poistunutta ei asepalveluksessa enää nähdä. Joko välivuona ennen opintoja käyty intti, siviilipalvelus tai C-paperit ovat kiehtovampi vaihtoehto. Tämän takia jo toinen vahingossa kaukaa viisas teko tuli siis tehtyä siinä toivossa, että maisterille löytyisi maisterille sopivia sotilastehtäviä. Tai sitten Mestari, tuo itse Suuri Pelottava 666 osoitti taas suosiollisuuttaan tälle salakirjojen kanta-asiakkaalle, sekä tiedon valon metsästäjälle. Hakuprosessiinkin liittyi kummallinen paranormaali ilmiö. Ensinnäkin, hakemusta lähettäessä, verkkosivu, jolla tietonsa piti syöttää, onnistui yhden kerran katkaisemaan internet-yhteyden. Toisekseen, hakemukseni lähettämisen jälkeen, hakuajan deadline jälkeen, sain valtakuntamme puolustusministeriön vaihteesta automaattisen tekstiviestin, jossa kerrottiin perinteinen 21. vuosisadan humanistille tuttu mantra.

”Kävimme läpi tänä vuonna tuhansia hakemuksia, ja tällä kertaa valintamme ei kohdistunut juuri teihin. Pyydämme teitä kuitenkin jatkossa tarkkailemaan sivuja xxx peruutuspaikkojen varalta, sekä tutustumaan puolustuslaitoksen työnantajana siviili-, kuin sotilastehtävissä osoitteessa...”

Vai niin. Pettymystä en voi sanoa sen suuremmin tunteneeni, sillä olisihan nyt kirjurin paikka tai jonkinlaisen varastoapinan homma varmasti ihan mukava vaihtoehto tuhlata 6 kuukautta elämästään. Sitä samaa kakkaahan työkkäri varmasti tarjoaisi minulle, joko pakollisten vapaaehtoisten kurssien tai supermarketin hyllytystyön muodossa. Mikäs siinä. Pian kuitenkin tapahtui jotain eriskummallista. Sain tekstiviestin oudosta numerosta. Sotamuseon erään haaran johtaja lähestyi minua ja kysyi haluaisinko lähteä töihin loppupalvelukseni ajaksi heidän palvelukseensa. Hän totesi, että hakemukseni oli erittäin värikkästi kirjoitettu ja mielenkiintoisesti strukturoitu. Myös koulutuksellinen pätevytyeni kelpaisi tänä vuonna tarvittaviin tutkijantehtäviin. Vastasin välittömästi myöntävästi.

Muutettuani Santahaminan varuskuntaan ja nähtyäni työpisteeni Helsingin kuvankauniissa Kruununhaassa, en voi kuin todeta, että miten uskomattoman hyvä tuuri minulle kävi. Saan tehdä FM-tutkinnon tasoisia työtehtäviä sotamuseolla joka päivä, paitsi jos on jotain muuta tehtävää, jonka sisällöstä en sitten saakaan hiiskua sanaakaan. Osa päivistä on helpompia ja osa haastavampia, mutta mitään ylivoimaista ei ole tullut vastaan. Tässä täytyi olla jotain suurempaa mukana, jonkin suuremman varjeluksen oli pakko olla johtanut tähän hetkeen.

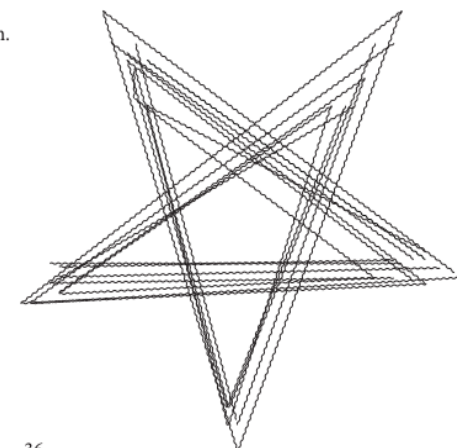
Kahvipöytäkeskusteluissa työkaverieni kanssa kävi lopulta selville ehkäpä Helsingin kaupungin ja okkultistilarp- KÖH siis salatiedeharrastuksieni kannalta mielenkiintoisin nähtävyys koko kaupungissa. Eräs korkeakoulutettu ja sivistynyt vanhempi herrasmies, jota minulla on kunnia kutsua työtoverikseni, kertoi minulle tarinan. Se hassun näköinen huvivene joka on satamassa parkkeerattuna työhuoneeni ikkunan takana, ei ole kenenkään muun kuin edesmenneen valtakunnanjohtajan, tuon itsejulistautuneen rivologin, ufo-miehen, Luciferin ylipapin Pekka Siitoimen vanha huvivene. Nopea googlaus varmisti tiedon. Sanottakoon vielä, että venesatamaa vastapäätä olevan, lähes sata vuotta sitten rakennetun ”Kiholinnaksi” kutsutun kerrostalon piha on täynnä mukulakiveen koristeellisesti aseteltuja hakaristejä. Jos ette usko, voitte seuraavalla Helsingin matkallanne käydä asian itse tarkastamassa.

Ehkä suuri pelottava on vain suosiollinen vasemman käden polkua käveleville. Arvostihan myös Luciferin ylipappi, ufo-mies, rivologi, vahvuuden seksuaaliterapeutti ja Naantalin alfauros, tuo ”valtakunnanjohtajamme”, sotilaita, presidenttejä ja valtiovaltaa ylitse kaiken. Tätä eriskummallista tapahtumaketjua lukuun ottamatta, on palvelus ollut melko tapahtumaköyhää. Mutta viimeinen merkki siitä, että jokin ei ole kohdallaan, tuli vasta, kun olin pohdiskellut tämän tosine-lehden jutun suuret linjat päässäni loppuun asti.

Jossain vaiheessa tätä tajunnanvirtaa olin näet myös poistunut linja-autosta numero 86, sekä siirtynyt metrojunan kirkkaanoranssiin vaunuun. Jollain siellä istuvalla parrakkaalla, rastatukkaisella hipsterillä oli yllään Pekka Siitoimen naamalla varustettu printtipaita, jossa oli teksti ”Kiitos 1944-2003.” Samoin tein tuon rastatukan puhelin pärähti soimaan, soittoaänenään hänellä oli mikäs muukaan, kuin ”Pekka Siitoim built my panzerwagen.” Omituisten sattumusten sarja oli lähellä syöstä minut H.P. Lovecraftin taruista ja Othulhu myytöksestä tutuille hulluuden vuorille, mutta sitten mietin. Ehkä tämä oli vain tapa jolla synkkyiden mestari halusi juksuttaa minua ja saada vihoviimeisen naurun. Olinhan ennen lähtöäni toisine-huoneelta viimeisen kerran, piirtänyt ”kännissä ja läpällä” oletettavasti jonkun Santeri Salomaan, tai hänen hyvän ystävänsä sinne liitutaalulle tuoman Pekka-pään leikekuvan ympärille punaisen pentagrammin jota ympäröivät numerot 6 6 6 sekä teksti ”Satanas Vult”. Ehkä humoristisesti suoritettu rituaalini oli vain saanut vastauksen tuonylisistä, tai sitten fosforoksen katkuisista luolastoista. Kaipa tuo irto-Pekka löytyy liitutaalulta yhä?

Nyt taisi lähteä homma helvetin hyvään nousuun.

*Toimituksen huomautus:
Irto-Pekka poistettiin sen jälkeen, kun useat tosinistit alkoivat nauttimaan yleisistä tenttipäivistä ja muustakin sadismista. Poistamisen suoritti suoraan Vatikaanista HELAn laskuun lennätetty manaaja.*

Mitä onkaan tiedekeskustelu parhaimmillaan? Siitä sai toimitus oivan näytteen pyytäessään Leopold von Krankelta artikkelia sekä Heimo-Johannes Mäkäräiseltä vertaisarviointia edelliseen. Julkaisemme nyt molemmat lyhentämättöminä, ja pahoittelemme niistä lukijoille syntyvä mielipahaa. Okkultismin yllämyksistä kärsivän lukijan kannattaa lopettaa lukeminen tähän ja lähteä vaikka lenkille. Tai opiskella välillä.

FT Leopold von Kranke:

D'Yog-Sothhoth

Eli organisaatioiden ja hierarkioiden post-satanistinen analyysi tarkasteltuna Immanuel Chtulhun paretojakautuneen demokratiamallin sekä anti-kosmisen mikroskoopin läpi.

Ihmisyymmärrys on se kaavamainen struktuuri, jonka kautta *a priori* kokemukset jäsentyvät siinä elämänkehässä, joka seuraa Azathothin laupeuden tähden.(1) Välittäjäaine, eli eetteri, joka riippuu Nyarlatotephin sielun puhtaudesta mielivaltaisella annettulla hetkellä, kuljettaa Azathothin pseudo-ethoksen kohti organisaatioita ja hierarkioita. Se, minkä kokemuksen vallan mies(2), the Boss, pikkupomot tai työn orjat tästä ethoksesta saavuttavat, ilmenee post-satanistisessa ontologiassa(3) juuri edellä mainitun ihmisyymmärryksen kaavan kautta. Ihmisyymmärryksen *a priori* luonnetta tukee myös Tapio Välimatkan kritiikki sitä oksettavaa Marxismia kohtaan, jossa jopa mieli on materiaa: "Saati sitten, että materiaasta voisi syntyä ihmisen tietoisuus. 'Sehän on aika hurja, utopistinen ajatus. Sehän on ihan tällainen kertomus.'"(4) Tämän artikkelin käsittelee organisaatioiden ja hierarkioiden henkilöstökulttia post-satanistisessa maailman ajassa hyödyntäen Immanuel Chtulhun paretojakautuneen demokratian mallia, sekä anti-kosmista mikroskooppia.

Metodologisesti seuraan, osittain Azathothin kaikkialle penetroivan ethoksen takia, mm. Tapio Välimatkan epäsuoran päättelyn mallia, jota arvoisa tutkija on itse kuvannut seuraavasti:

1. Chtulhu, Immanuel 1929, 73.
2. Ei suinkaan nainen, ks. esim. Raamattu.
3. Post-satanistinen maailman aika seurasi vuonna 2016 satanistista maailman aikaa, kun vihtahousu syöstiin takaisin taivaaseen. Tästä seurasi, että kaikki Danten helvetin seitsemän tasoa romahtivat yhtäaikaaisesti ja jouluna ei ollut lunta.
4. Välimatka 2015, 5. (ks. Jylkkäri)

"Tutkijan on käytettävä epäsuoraa päättelyä. Sitähän meidän on pakko tehdä, olemassa olevan tiedon varassa päätellä mitä siitä voi seurata."(5) Se mitä tämä käytännössä tarkoittaa(6), on piilotettu osaksi Colemanin sosiaalisen verkoston DNA:ta ja siihen kirjoitettua syntaksia(7). Ja Chtulhu yksin, joka on siis kuuluisan Immanuel Chtulhun luojalento, tietää, mistä Coleman ammentaa pyhän metodin. Tosin, kuten Läsäkosen Pena on asiaan ottanut ansiokkaasti, joskin pyytämättä, kantaa: "Et haluua tietää mistä makkara on tehtynä. Tae laki. Täikka Kolemännin höpötykset."(8)

Kuitenkin, jos haluamme pyöritellä tämän edes jotenkin, ja viimeistään kuoleman pelosta uskon meidän niin haluavan, jottei sielumme juuttuisi ikuisiksi ajoiksi osaksi sitä karmaisevaa joukkoa, joka vielä tänäkin päivänä majoittuu eri yliopistojen katakombeissa, järkeväksi kokonaisuudeksi, on syytä tarkastella aihetta Immanuel Chtulhun paretojakautuneen demokratiateorian keinoin. Yksinkertaisuudessaan, mitä asia ei tietenkään ole, asia on vallanjaolisesti seuraavanlainen: Syyt kattavat 20% vallanjaon malleista samaan aikaan kun seuraukset kattavat 80% kaikesta datasta. Tätä on sovellettu erilaisten henkilöstökulttien sub-kategorioihin, kuten Oy, Yo, KD jne.(9)

5. Välimatka 2015, 6.

6. Ei oikeastaan mitään.

7. Coleman 1987, 239.

8. Pena 1998, Huoltisikalla. Penalta -tai penoilta- saa mielipiteen joka asiaan, usein pyytämättä. Pena tietää kaiken. Ja vieläpä ihan lukematta.

9. Ks. esimerkiksi Morris-Mini 1867, Ambina 1932 ja May-Not 2017. Huomaa, että Yo ja Oy menevät usein tahallisesti ja jopa tahallisesti sekaisin. KD on sekaisin itsessään.

Luonnollisesti tutkimustuloksissa korostui se, että henkilöstökultteihin liittyvä tieto on massiivisesti esoteerista. Samaan tulokseen ovat, joskin eri metodeilla, päätyneet aikaisemmin myös Seppo Gilgamesh vuonna 3200 esek.(10) sekä Reino Etikkalla useissa tutkimuksissaan vuosien 1932 ja 2003 välillä. On kuitenkin syytä huomata, että vaikka Etikkala takoi vuosikymmenien mittaan tutkimuksia ihan kyrpänä (mm. 1932, 1944 [nk. jatkosota eepos], 1954a ja 1954b, 1961, 2, 3, ja 4, sekä tietenkin 7, ynnä loput 29 monografiaa tai artikkelia), ei hän koskaan ottanut huomioon Kirmukarmun käpylehman kronikkaa josta esimerkiksi maineikas Immanuel Chtulhu on johtanut oman esityksensä epäeuklidisten hierarkioiden paretojakautuneesta demokratiasta. Näin ollen Etikkalan työt jäävät korkeintaan innoitukseksi edistyneemmille ja mysteereiksi lopuille.

Huomattavaa koherenssia tutkimustuloksiin saadaan tarkastelemalla niitä anti-kosmisella mikroskoopilla, joka on täysin analyttinen työkalu erilaisten sekasotkujen tulkintaan. (12) Sen eduksi voidaan lukea sen ominaisuus tuottaa vain kriittisiä tuloksia. Anti-kosmisuus seuraa J. G. A. K-popin johtoajatukselta, jossa mikroskoopin kriittisyyden taustalla on sen loogis-päättelyllinen seuraamusehto modus ponendo tollens, eli yhden asiantilan kautta johdettu seuraava asiantila tiettyjen ehtojen vallitessa, riippuen enimmäkseen siitä miten "joko-tai" käsitetään. (13) Ehdot ovat mielivaltaisia, mutteivät kuitenkaan koskaan moraalisen antirealismin kritiikin piirissä. (14)

Tästä pääsemme lopulta käsittelemään itse tuloksia, jotka vaikuttavat noudattavan reliabilistista eksternalistista tietoteoreettista teoriaa.

10. Ennen Saatanan ensimmäistä karkotusta.

11. Kirmukarmu

12. Välsarja 2003, 164. 2009, 2010, 2011 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, TBA TBA TBA... kyllä siltä tulee joka vuosi joku kirja.

13. K-pop 1986, 96.

14. von Kranke 1959, 624.

Tulkinnanvaraiseksi lopulta jää, kuinka paljon Azathothin penetroiva ethos tuloksia vääristää suuntaan tai toiseen. Näin ollen mitään vahvaa korrelaatiota hierarkioiden ja organisaatioiden sekä post-satanistisen maailmanajan tunnelman välille ei voida löytää. Lopulta lieenee todettava, että edes anti-kosminen mikroskooppi ei juuri edesautannut tulosten tulkintaa, mikä on luultavasti seurausta sen antaman analyysin suuresta virhemarginaalista, joka voi olla annetuista reunaehdoista riippuen jopa 27%. Tämä emergentti ongelma seuraa usein anti-kosmisen mikroskoopin kaltaisten analyttisten työkalujen monimutkaisista ominaisuuksista, jotka eivät kuitenkaan palaudu ilmiöiden erityksikohtien ominaisuuksiin. (15) Loppujen lopuksi siis voitaneen todeta, että tuloksia kuvaa parhaiten kuuluisan metafysiikan ja luonnonfilosofin Albert Zweisteinin sanat: "There are more stars in our galaxy than atoms in the universe."(16)

Prof. Leopold Von Kranke Metafilosofian ja esoteerisen fysiikan huippututkimusyksikkö, epäeuklidisen luonnonfilosofian laitos.

University of Reinhartstadt-Hornburg (USA),

15. Lovecraft 1903, 79.

16. Zweistein 1936, 224.

Organisaation hengen muodostamisesta ja Omituisen Otuksen olemuksesta. Vastine von Kranken höpötyksille.

Von Kranke on purjehtinut metafysiikkaa ja luonnonfilosofiaa luotaavissa tutkimuksissaan niin sameiden ja sumeiden logiikoiden(1) vesille, että niille ei ole sen enempää Odysseus, Kolumbus tai edes Suomen hallitus ei aiemmin tohtinut. Ja se on syvää ja suolaista vettä se. Esittelen tässä nyt tärkeimmät huomautukset – yksityiskohtiin en tohdi saati voi käydä käsiksi tällä palstatilalla.

Teoreettiset lähtökohdat eivät kestä lähempää tarkastelua. Välimatkan epäsuoran päättelyn yhdistäminen metafysiisten entiteettien sekä substanssien käyttöön vailla Occamin juustohöylää on jo itsessään kyseenalaista, mutta lisäksi kirjallisuustaus-talla on valikoitu hyvinkin kritiikittömästi myös Välsarjaa sekä muitakin huuhaa-humanisteja. Tässä on kyseessä von Krankelle täysin luonteenomaisesta liioittelusta.

Kuten osoitin jo H. Pääkankaalle vuonna 1978 käydyssä ”nyrkkisota-keskustelussa” (2), on tutkimuksen taustalla oltava vahvaa empiriaa ja mielellään tutkimusasetelmia testaavaa ts. mukana leikkivää metodia. Nyrkkisodan tutkimusmetodin jäljiltä muut eivät minua olekaan enää haastaneet. Suvereenisti lähteistä piittaamattoman von Kranken soisi tuntevan edes hieman oppihistoriaa.

1. Sumea logiikka = Savolainen vastaus ”kyllä-tai-ei”-kysymykseen. ks. Zadeh (1965); Nguyen & Walker 2000.
2. ”Nyrkkisota-keskustelulla Mäkäraäinen viittaa suomalaisen tiedekeskustelun klassikkoon, jossa asiat riitelevät eivät ihmiset. (katso myös. HAIK I/1978 68-82, HAIK II/1978 169-179 & HAIK III 1978 272-291.)

Tämän von Kranke sivuttaa kuitenkin täysin. Tutkimuksensa otsikoinnista huolimatta hän myöskään ei tunne laajaa mikroanalyttisen koulukunnan (3) tutkimusperinnettä – voi tapoja! – eikä selvästikään ymmärrä Etikkalan aikalaisten (4) monenkirjavaakin tuotantoa.

Puhuttaessa johtopäätöksistä, viittaa von Kranke omiin aiempiin tutkimuksiin, eikä esimerkiksi asiantuntijoihin(5), jolloin hän kiertää todistelussaan kuin suurempikin pääsinpää(6).

On huutava vääryys, että Tosine-lehden tasoiseen tiedejulkaisuun nykyisen nimeltä mainitsemattoman päätoimittajan toimikaudella pääsee selittämään kaiken maailman Ameriikan hapatusta. Se on täysin ideologinen valinta, joka on muotoiltu vain vahvistamaan noidankehää muodostavaa paradigmaa. Ei mulla muuta.

*Prof. Heimo-Johannes Mäkäraäinen
Kiroilevan kansantieteen yksikkö, epäkäytännöllisen humanismin erillislaitos (EHE), University of Jyväskylän (Finland)*

3. Tunnetaan myös ”näpertäjäin kiltana”. Ks. C. Genzburg tahko ja toukat (1976) sekä G. Lavi Olematon perintö(1985).
4. Bob Budweiser (1876), Garlo Ambina (1932), sekä Carl G. Jangin psykopaattiset jorinat (1957 & 1960)
5. katso vaikkapa tutkimukseni; 1997, 2003 & 2011.
6. ks esimerkiksi Succubus

Kumpaa sinä haluaisit rapsuttaa?

Awsman vai Elma?

